

„Glória szálljon a mennybe fel...”

A decemberi események fel-szabadították bilincseiből a nyilvános együtténeklést is, s ennek következményeként, úgy látszik, új fejezet kezdődik kórusaink életében. E néhány hónap leforgása elég volt ahhoz, hogy egyes vidékek felmérjék: mi maradt a múlt kórushagyományából, milyen feladatok állanak az egyes énekkarok előtt?

Május 23-án a Nyárad menti énekkarok léptek színre Jobbágyfalván a kilencedik találkozó keretében. Ezt követte néhány napra a hagyományos Zágoni Kórustalálkozó (május 27.). A harmadik seregszemlére Tordaszentlászlón került sor (jún. 23.), legutóbb pedig (szept. 9-én) Várfalva vállalta a házigazda szerepét. E pillanatban szinte számbavehetetlen azoknak az ünnepélyeknek sora, melyeken két vagy több énekkar szerepelt. Rádió, televízió, sajtó — több-kevesebb részletességgel — beszámolt e szereplésekről s a fentemlített találkozókról. Ez alkalommal az utolsóról rögzítenék egyet s mást, a teljesség igénye nélkül, hiszen az egyre szaporodó énekkari megnyilvánulások előbb-utóbb szükségessé tesznek átfogóbb, általánosabb összegezést is.

A (várfalvi) találkozóra érkező kórusok az iskola udvarán gyülekeztek és ünneplőben — némelyek színes-díszes népviseletben —, régi és új, vagy éppen felavatásra váró zászló alatt vonultak hosszú sorban a 13. századi unitárius templomba, ahol ökumenikus istentiszteleten vett részt a népes vendégsereg és a falu népe. Ennek az istentiszteletnek keretében négy lelkipásztor hangsúlyozta az örvendő éneklés magasztos, épületes voltát — a kolozsvári Bethlen Gábor Dalkör, a Magyargyerőmonostori Menyecskekórus és az Aranyosrákosi Férfikar közreműködésével.

A tulajdonképpeni kórustalálkozó a templom tőszomszédságában fekvő és erre az alkalomra különös gonddal előkészített művelődési ház-

KÓRUSTALÁLKOZÓ

VÁRFALVÁN

ban zajlott le. Az ünnepi seregszemlére abból az alkalomból került sor, hogy 63 évvel ezelőtt, 1927-ben, Pataki András helybeli unitárius lelkész buzgólkodása folytán alakult meg a vegyeskar. Tizennégy énekkar érezte erkölcsi kötelességének, hogy az újjáalakuló és Pataki András nevét felvevő énekkar meghívására megjelenjen, bátorítsa a hagyomány szálát tovább vinni szándékozó fiatalokat: az aranyosgyéresi Balogh Ildikó, az aranyospolyáni (gyermekkar) Vincze Zoltánné, a felvinci Siklódi Sándor, a kálotaszentkirályi Szóke András, a magyargyerőmonostori Bálint Árpád, a székelykocsárdi Székely Gyula, a tordaszentlászlói (női kar) Guttman Mihály, a kolozsváriak közül a felsővárosi (ifjúsági és vegyeskar) Székely Noemi, ill., Anderlichné Sipos Margit a Pata utcai, a fennebb már említett Bethlen Gábor Dalkör (férfi- és vegyeskara) Radovics József és a várfalvi Pálffy János Dénes vezetésével (az aranyosrákosiak csak a templomban énekeltek lelkipásztoruk irányításával — kétszer is).

Két-két kórus szereplésének szüneteiben Petőfi, Tompa Mihály, Reményik, Szabó Lőrinc, Gellért Sándor, Váci Mihály, Magyar Lajos, Molnos Lajos verseiből hallottunk a fiatal házigazdáktól, de arra is került példa, hogy egyik-másik vendégkórus tagja szavalt.

A műsorösszeállítás szerencsésen ölelt fel műveket a reneszánsztól kezdve napjainkig (a barokk szórványos képviselőivel). Hallottunk Palestrina-, Mozart-, Beethoven-, Liszt-műveket. A jelenkort Bartók, Bárdos, Gárdonyi, Kerényi, Péter József, a hazai kórusirodalmat egyedül Jagamas János képviselte. Nagy többségében egyházi művek csendültek fel, néhány

énekkar világi tárgyú választása színezte a találkozó műsorát. Három énekkar új stílusú (egyszólamú) népdalokat adott elő. Ha külön-külön tekintjük át az egyes kórusok műsorát, már kevésbé egyöntetű a kép: jó hangú, egységes hangzású kórusok félnek közeledni napjaink művészetéhez, megrekednek a 19. századnál, legjobb esetben századunk első évtizedének anyagáig jutnak el s abból is a középszerűség szintjéig. Igen szembetűnő a színvonalbeli különbség énekkarok teljesítménye, karmesterek előadóművészei között. Ez az adott körülmények között nem meglepő és minden nehézség nélkül magyarázható, de arra kell törekednünk, hogy a mércét a hivatásos — vagy ehhez közel álló — együtteseink/karmestereink jelentsék. Mindössze egyetlen észrevételt fogalmaznék meg, hogy ne legyek ünneprontó — s találkozóink összbenyomását, lélektani hatását fokozhassuk. Gondolok itt a következetes műsorismertetésre (zeneszerző és karmester nevének, a mű címének bemondására), a szünetekben elhangzó költemények előzetes számbavételére (az ismétlések elkerülésére), a világos, érthető szövegkiejtésre (értelemzavaró, a magyar nyelv szellemének ellentmondó hangsúlyok elkerülésére), s a lélekemelő közös éneklés (közös kánon) ünnepséget lezáró súlyára, — úgy ahogy mindezekkel például Tordaszentlászlón találkoztunk.

Mindannyian jól is éreztük magunkat, közösségi együvértartozásban erősödvé jutottunk el a búcsú percekhez, amikor Kötő József indítványára Guttman Mihály betanította a zsúfolt művelődési háznak a címként választott négyzólamú kánont. Énekkari tagok és közönség szinte áhitattal zengte:

*Glória szálljon a mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke
és az emberi szívbe a jóakarát!*

BENKŐ ANDRÁS